

Tanık / bilimkurgu hikaye

Category: Kitapcy,Mistika we fantastika

написано kitapcy | 22 января, 2025

Tanık / bilimkurgu hikaye KISA BİLİMKURGU HİKAYELERİ: TANIK

“...Ve bazıları ışığın, bazıları gölgenin peşine düştü.” – T.S.Eliot –

Türkiye – 2178

Remzi, dokuz çilek ve iki küçük şeker kamışıyla eve geldiğinde sabahın dördüydü. Günde on altı saat çalışan bir yeraltı işçisi için oldukça dokunaklı bir sahne... Dokunaklı ve de göz yaşartıcı...

Sol gözü yaşırdı. Diğerini o lanetli gecede, şiddetli ışıma yüzünden kaybetmişti. Karısını düşündü. Hiç unutamadığı karısını... Hamileydi. Kıyamet, doğuma dört ay kala kopmuştu. Bombalar patlamış, yeri göğü radyoaktif toz bulutları kaplamış, bildiği canlı türlerinin çoğu ve dünya nüfusunun beşte biri o gece; bir o kadar insan da zaman içinde kanserden, açlıktan ve bakımsızlıktan yeryüzünden silinmişti. Kıyametin adı Büyük Savaş'tı.

Zavallı karısı da felaketten nasibini almış, kemiklerine işleyen kansere iki ay dayanabilmişti. Son arzusu ateşten farksızdı: Aydınlık ama yakıcı. Gece yine bu saatlerdi. “Ahh!” demişti, “Burnuma buram buram çilek kokuları geliyor Remzi. Reçel mi kaynattın?”

O an Remzi, savaşı başlatan soysuzlara lanetler okumuş, kadının ellerine sımsıkı sarılmış ve sessizce ağlamıştı. Çünkü o günlerde çilek bulmak şöyle dursun, insanlar bir dilim ekmek için birbirini öldürüyordu.

Karısı gözlerini yumduktan hemen sonra komşuları Mukaddes Hanım (o da altı ay sonra açlıktan ölmüştü) bebeği kurtarmış, Remzi'nin eline tutuşturmuştu. Minnacıktı. Bi damlacıktı.

Ayrılıktı. Ve de hüzün... Bebeğine bakarken Remzi'nin sol gözünden yağmurlar dökülmüştü. Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Ama bu gece başkaydı. Bu gece gözyaşlarında umut vardı. Hatta biraz da sevinç... Kızının doğum günüydü. Sekiz yaşına basıyordu. Dile kolay! Sekiz koca sene! Durmaksızın yağan yağmurlar kesif bulutları inceltmiş, güneş sıcacık kollarını uzatmaya ve toprak ana müşfik bağrını yeniden açmaya başlamıştı.

Remzi, hatıralarından sıyrılıp sürprizini hazırlamaya koyuldu. Çileklerle şeker kamışlarını temizledi, onları ocakta kaynayan suya boşalttı ve bekledi. Dakikalarca... Sonunda fokurdayarak rayihalar salan, tatlı, hayal pembesi bir dünya doğmuştu.

Minik kız uykulu gözlerle mutfağa girdiğinde gördüklerine inanamadı. Babası, kirpiklerinde ışıldayan gözyaşından pırlantalar, umut dolu bir sevecenlikle gülümsüyordu. Her yanı kaplamış o muhteşem koku da cabası... Rüya görüyor olmalıydı. Gözlerini kırptırdı ama ne babasından yayılan aydınlık ne de o sihirli koku kaybolmuştu.

“İyi ki doğdun miniğim.”

Koşup babasının boynuna sarıldı. Mutluluktan ağılıyordu ve içinde, göğüs boşluğunun hemen kıyısında bir şeyler yeşeriyordu: Tazecik, pembe bir çiçek. O an, belki de ilk kez, çocukların kahkahalarla güldükleri ve açlıktan ölmedikleri bir gelecek düşledi. Belki dünya sandığı kadar kötü bir yer değildi.

Belki...

Yarım saat öncesi. Remzi'nin çilek almak için evden çıktığı o meşum dakikalar.

Adına “Gece Pazarı” denen çoğu çalıntı, yüzlerce çeşit ürünün satıldığı karanlık sokak araları... Kaldırım köşelerinde aç biilaç bekleyen çocuklar... Ucuza mal düşürüp beş katı fiyatına

satmak için ava çıkmış sırtlanlar... Gaspçı gruplar... Ve Remzi...

Önce bir tezgâhtan şeker kamışlarını alıyor. Sonra ilerideki çıkmaz sokağa öylesine gözü takılıyor. Issız ve sessiz... Tam dönüp gidecekken bir kıpırtı fark ediyor belli belirsiz. İlerliyor. Sokak lambasının aydınlattığı duvarın dibine sinmiş, beş-altı yaşlarında, çekik gözlü bir çocuk... Bir Uzakdoğulu için fazla esmer... Ağzına bir şeyler götürmekle meşgul. Remzi tek gözüyle etrafına bakınıyor. Sokakta çocuktan ve kendisinden başka kimse yok. Çocuk başında dikilen karaltıyı görünce ürküyor. Ayağa kalkıp kaçmaya yelteniyor ama Remzi atik ve güçlü. Kolundan yakalayıp soruyor:

“Ne yiyorsun öyle?”

Çocuk ellerini arkasına saklarken “Hiç,” diyor titrek bir sesle. “Hiçbir şey...”

Remzi yeniden çevresine bakınıyor. Hala kimsecikler yok. Çocuk, Remzi’nin sol gözündeki vahşi parıltıyı görünce ağlamaya başlıyor. Belli ki bu bakışlara yabancı değil.

“Amca, n’olursun yapma. Üç gündür açım.”

“Ben mi aç koydum lan seni! Git anana babana ağla!”

“Kimsem yok. N’olur amca!”

Yıldırım gibi inen tokatlar çocuğun suratında patlarken ve Remzi çileklerle sokağı terk ederken “ben” oradaydım! Zavallıcık kedi yavrusu gibi ciyaklıyor, bir daha duyamayacak olan sağ kulağını tutuyordu. Acıdan bayıldığında hâlâ oradaydım.

KISA BİLİMKURGU HİKAYELİRİ: TANIK Devam ediyor

Güney Kore

Jin-Kyong, saçlarını topuz yaptıktan sonra aynadan kendisine bakan solgun yüzü inceledi. Derin göz çukurları, umutsuz

bakışlar ve her gün biraz daha belirginleşen kırıksıklıklar... Henüz otuz ikisindeydi ama karşısındaki kadın kırk beşten fazla görünüyordu. Felaketten önceki halini gözünün önüne getirmeye çalıştı. Başaramadı. O hayat dolu güzel Jin öleli sekiz yıldan fazla olmuştu. Ve ölümler geri gelmezdi.

Ölümler: Saygının en büyüğünü hak eden kutsal varlıklar. Gelenekleri böyle söylediği için olsa gerek Jin, Büyük Savaş'tan beri makyaj yapmıyordu. O gece Seul yerli yerinde kalmışsa da Arabistan Yarımadası, Ortadoğu ve daha onlarca ülke haritadan; güzellik kavramı da Jin'in aklından silinmişti.

"Günaydın anne."

Oğlunun sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. O olmasaydı dünyanın gözlerinin önünde çatırdayarak yıkılışını seyretmektense ilk gün, bombaların atıldığı o kıyamet günü intihar ederdi. Her kıtadan binlerce insanın yaptığı gibi...

"Günaydın bebeğim."

"Babamdan haber var mı?"

Jin'in gözleri doldu. Kocasını Hyun-Ki inşaat mühendisiydi. Felaketten on ay sonra çalıştığı şirket onu İsrail'e (yeni dünya düzenine göre tek bir ülke olarak kabul edilen Ortadoğu'nun başkentine) göndermişti. Şehir, yıkık bir viraneden farksızdı ve yeniden yaratılması gerekiyordu. Köprüler, yollar, evler, hastaneler...

Ama yedi yıl geçmesine rağmen iş bir türlü bitmek bilmemişti. İlk başlarda her gün arayan kocası, sonraları bu sayıyı haftada bire, ardından da ayda bire düşürmüştü. Son altı aydır ise ne arıyor ne de e-postalarına cevap veriyordu. Şirket yetkililerinden öğrendiği kadarıyla beş aydır inşaatlara da uğramıyordu.

Fark ettirmeden gözlerini sildi ve gülümsemeye çalışarak

oğluna döndü:

“Sen uyanmadan az önce konuştuk. Çok yoğunmuş ama en kısa sürede tekrar arayacakmış.”

Çocuk bir şey söylemeden başını öne eğdi. Annesinin rolüne ayak uyduruyor gibiydi. On dakika sonra evden çıktılar. Jin önce çocuğu okuluna bıraktı ve oyununa sadık kalarak arabadan el salladı.

“Belki bu akşam babanla konuşuruz ha, ne dersin?”

“Sanmıyorum anne. Hoşça kal.”

Kalp cerrahı olabilirdi ama kendi kalbine bir türlü söz geçiremiyordu. Ağlamamak için dudaklarını ısırды ve gözyaşları yanaklarından süzülürken gaza basıp uzaklaştı.

Zengin göçmenlerin yaşadığı Deiji Sokağı’nda hızla ilerlerken birden frene asıldı. İhtiyar bir kadın beş metre ötede, soluk ışıklı bir reklam panosunun önünde kıvranıyordu. Sokağın ortasında duran arabayı görünce çırpınışları da artmıştı. Jin, camı açıp kadının feryatlarına kulak kabarttı.

“Ölü-yo-rum! Yardım edin! İm-dat!”

Çevresine bakınan Jin, bunun bir tuzak olup olmadığını düşündü. Artık böyle şeyler çok sık yaşanıyordu. Yanına gittiğinizde, yaralı sandığınız kişi ve yordakçılarını tarafından soyulup soğana çevrilebilir, tecavüze uğrayabilir hatta öldürülebilirdiniz. Oğlunu düşündü. Yaşama amacını... Burada başına bir şey gelirse oğlu asla başaramazdı. Ancak bu kez etrafta tek bir kişi bile yoktu. Sokağın sakinleri henüz uykuda olmalıydılar. Can çekişen kadın ise ya harika bir oyuncuydu ya da gerçekten ölüyordu.

Üç saniye daha bekleyen Jin, saatine baktı. Bugün hastanede önemli bir işi yoktu. O an doktor olduğunu hatırladı ve utançla ürperdi. Bakışları yerde debelenen ve kalp kriziyle savaşıyan bedene kaydı. Aklında hâlâ oğlu vardı. Ve o ölümcül

şüphe: “Ya tuzaksa!” Sonra yeniden etrafı kolaçan etti. Hala tek başınaydı. Sesi giderek cılızlaşan ihtiyar kadın ise son bir umutla makyajsız seyircisine yalvarıyordu:

“Adım Matilda Fleur. Ben “Kraliçe”yim. Lütfen kurtar beni, seni paraya boğarım. Lütfen...”

Beşinci saniyede Jin-Kyong korkularına yenik düştü. Gazı kökleyip ardında lastik cayırtıları ve egzoz dumanları bırakarak uzaklaşırken “ben” oradaydım! Yaşlı kadının kaskatı kesilmiş cansız bedeni, her geçen saniye biraz daha soğurken “ben” hala oradaydım!

Bilimkurgu hikaye örnekleri Tanık devam ediyor...

İSRAİL

Büyük Savaş’tan iki yıl sonrası... Şehir yerle bir olmuş. Manzara, kıyamet senaryolarında kullanılan film setlerine benziyor. Ama bu kez her şey gerçek!

Enkazlar, demir yığınları, yeri göğü sarmış kapkara dumanlar, üst üste yığılmış cesetler ve hayatta kalmayı başarmış şanslı(!) insanlar. Yaşayan ölüler.

Yasaların olmadığı bir kâbus! Hırsızlık, gasp ve fuhuşun suç sayılmadığı bir cadı kazanı! Sokaklarda postal sesleri: Çinli, Amerikalı, Fransız ve Rus askerler.

Saat gece yarısını biraz geçmiş. Çekik gözlü bir adam kimselerin olmadığı yıkık bir evin önünde güzelliği hariç her şeyini yitirmiş genç, esmer bir kadınla konuşuyor. Kadın ağlamaklı, adam ise sabırsız ve oldukça sert.

“Lütfen,” diyor kadın. “Bir dilim ekmek yetmez. Hiç olmazsa yanına biraz da çorba olsun.”

“Ben aç mı kalayım yani?” diye itiraz ediyor adam. “Anlamıyorsun galiba, sana kendi istihkakımdan vereceğim. Uzatma da geç içeri.”

Kadın “Hiç olmazsa bir dilim daha ekm...” demeye kalmadan kelimeler gırtlığına gömölüyor. Adamın iri eli ağzını kaparken, çatısı yıkılmış evin içine doğru sürükleniyor.

Dakikalar sonra adam işini bitirmiş fermuarını kapatırken 15 watt’lık cılız ışığın altında iki büküm yatan kadına emrediyor:

“Yarın öğlen inşaatın orada beni bul ve ekmeğini al. Sırrımızı saklarsan her gece gelirim ve her öğlen yiyecek ekmeğin olur!”

Çaresizliği öfkesinden ağır basan kadın ağlamaklı soruyor:

“Peki ama sizi nasıl bulurum? İnşaat kalabalık.”

Adamın yüzünü şehvetli bir sırıtış kaplıyor.

“Adım Hyun-Ki.”

Hyun-Ki kapıya benzer yarıktan çıkıp karanlığa karıştığında “ben” oradaydım. Seneler sonra, bir dilenci tarafından bıçaklanacak ve cesedi bir kuyuya atılacaktı.

Çirkin dünyaya ve güzel bedenine lanetler yağdıran esmer kadın, Hyun-Ki ile tanıştıktan iki hafta sonra, şehirden ayrılıp yaşanabilir en yakın ülkeye, Türkiye’ye kaçtı. Hamilelere tanınan gıda yardımından faydalanmak için karnındaki bebeği aldırmadı. Korelinin çocuğunu doğururken oradaydım. Bebek yalnızca iki haftalıkken onu Kadıköy’de bir otobüs durağına bırakıp Bulgaristan’a gitmek üzere yola çıktığında da oradaydım.

Yetiştirilmek için, şehrin en azılı çetelerinden birinin sahip çıkıp büyüttüğü bebek, yetenekli bir yankesiciye dönüştüğünde henüz altı yaşındaydı. Bir gece yarısıydı. Çaldığı çilekleri, umudun uğramadığı tekinsiz bir sokakta yerken, tek gözlü bir adama yakalandı. Adamdan yediği tokatlar, onu daha da vahşileştirdiğinde oradaydım. Artık amacı yiyecek bir şeyler değil insanların hayatlarını çalmaktı.

Çilekleri, tüm dünyaya olduğu gibi Türkiye'ye de Fransız "La Reine" firması dağıtıyordu. Tabii ki değerinin yüzlerce katına... Firmanın sahibi yaşlı kadın, çilekten sonra çay ve pirinçte de tekel olmak niyetindeydi. Uzakdoğulu bir ortak bulmak için bir süredir Seul'de, zengin göçmenlerin kaldığı Deiji Sokağı'nda kalıyordu. Yaşlı patroniçe, Matilda Fleur ismini çok sıradan bulduğu için kendisine "Kraliçe" denmesini istiyordu. Kadının bir isme ihtiyacı kalmadığı gün "ben" oradaydım.

Büyük Savaş'ın ardından, insanoğlunun ruhu karanlığa her gömüldüğünde "ben" oradaydım. Kötülüğün yanı başında! Kimsenin görmediği anlarda işlenen kötülükler... Gizli, vahşi ve bencil ayinler... Ama yalnız değillerdi. Hiçbiriniz yalnız değildiniz! Çünkü sizi izledim! Tıpkı bir gölge gibi... Oradaydım. Kore'de, Türkiye'de, İsrail'de ve Afrika'da ve yalnız olduğunuzu sandığınız her köşe başında... Çünkü "ben" her yerdeydim!

Hayır, hayır Tanrı falan değilim! Melek ya da içinizden biri de...

Uzun ismim "T-2069-Q-Mod-8" ama bana kısaca "TANIK" dediniz. Evet, insanoğlu tarafından yaratıldım. Büyük Savaş'tan bir süre önce.

Ülkeler arasındaki düşmanlık ölümcül bir seviyeye ulaşmıştı. Bir adım sonrası savaş ve yok oluştu. Devletler; kıtaları yok edebilecek, futbol topu büyüklüğünde nükleer bombalara sahipti. Kötülük galip gelmek üzereydi.

Ancak hala bir umut vardı: Bilim! Kuantum bilgisayarları sayesinde atomaltı parçacıklara yüklenen bilgi, ışık hızıyla dünyanın en uzak noktasına aktarılabilirdi.

Sonunda insanlığı kurtarmak isteyen bilim adamları beni yarattı. Kötülüğü tanıyan bir yapay zekâ... Sayemde kötülüğün kökenine inilecek, nefretin ve bencilliğin temel sebepleri anlaşılacak ve sadece siz insanlarda var olan yok etme dürtüsünü yenmenin yolları bulunacaktı.

Görevim tanıklık etmektir. İzleyecek ve sonuçları raporlayacaktım. Freud'dan Nietzsche'ye kadar yüzlerce bilim adamı ve düşünürün çalışmaları ile kötülüğe dair kitaplar dolusu bilgi veri tabanına kaydedildi. Yazılımım ise bir foto-elektrona işlendi. Böylece doğmuş oldum. Aydınlık ile karanlık arasındaki savaşın felsefi bir izdüşümü gibi... Artık elektriğin ve ışığın olduğu her yerdeydim. Reklam panoları, sokak lambaları, çıplak ampuller, ekranlar...

Ancak çalışmanın henüz başlarında bombalar fırlatıldı ve beni yaratan iyi niyetli insanlarla birlikte dünya nüfusunun çoğu yok oldu. Bense yolculuğuma devam ettim ve yıllar içerisinde kendimi geliştirip yorum yapabilmeyi öğrendim.

Bu e-posta, sizinkiyle birlikte, ülkelerin kayıt merkezlerine sizce elde ettiğim 982 milyon e-posta adresine gönderildi. Amacım basit: Uyanışınıza katkıda bulunmak. Olasılık hesaplarıma göre bunun gerçekleşme oranıysa 982 milyonda bir. Kısacası aranızdan en az "bir" kişinin dönüşüme uğrama ihtimali var. Eğer haklıysam dünya için de hala bir umut var demektir.

İşte içinizdeki karanlığa tuttuğum aynada görünenler:

"Kötülüğün temel sebebi bencilliğiniz, kendinizi ötekilerden ayrı ve üstün görme yanılgınız. Oysa evren bir bütün ve aslında "öteki" diye bir şey yok!"

"Kötülük döngüsel bir olgu. Genellikle zarar verdiğiniz kişiler kanalıyla gelip sizi buluyor."

"Her kötülük bir diğerini doğuruyor ve katlanarak büyüyor. Gizli ya da aleni yapılmış olmaları sonucu değiştirmiyor. Nihayetinde devleşerek yıkıma sebep oluyorlar."

Dünyanın yeniden yaşanabilir bir yere dönüşme olasılığı yedi yüz binde bir! Bu olsa bile Hyun-Ki'nin genlerini taşıyan, annesi tarafından terk edilen ve bir avuç çilek için Remzi tarafından sakat bırakılan o çocuğun yıllar sonra yeni bir

felakete sebep olma olasılığı ise yalnızca iki binde bir! Yok olma pahasına aktardığım bu mesajları düşünmeniz için bence yeterince ciddi bir sebep!

Şu an ekranlarınızdan, ışık huzmelerinin arasından size bakıyorum. Gözlerinize, ruhlarınıza... Ve içinize... Rahatsız olduğunuzun farkındayım ama meraklanmayın. Bencilliğinize son kez tanıklık ediyorum. Artık hayatınızda “ben” olmayacağım. Hayır, kendimi imha etmeye falan programlanmadım, hatta bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Sadece sizi, içinizdeki karanlığı tanıyorum.

Elveda insanlık, elveda kötülük...

Posta kutusuna gelen mesajı okuduktan sonra yanındakilere “Bütün ülkelerin elektriğini kesin!” emrini veren Dünya Başkanı, yeryüzünü asırlar sürecektir bir karanlığa mahkûm ederken muzaffer bir komutan edasıyla sırıtıyordu.

SON.

Günay GAFUR. Mistika we fantastika